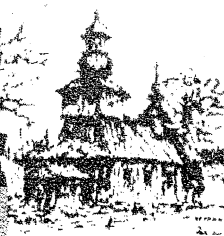

KRÓLOWA ANIOŁÓW

Wietrznno, 5.08. 2001 Nr 31 (287)

DZIŚ ODPUST KRÓLOWEJ ANIOŁÓW

Odpust Matki Bożej Anielskiej zwany odpustem Porcjunkuli sięga XIII wieku. Zawdzięczamy go św. Franciszkowi z Asyżu. Św. Franciszek podczas modlitwy mistycznej otrzymał objawienie. Ukazała mu się Matka Najświętsza z Jezusem na ręku. Widząc głębię wiary i wielką miłość Franciszka, Maryja powiedziała: „Franciszku, prosz o co chcesz mego Syna, a da tobie.” Franciszek pragnąc ułatwić zbawienie jak największej ilości ludzi, powiedział: „Proszę o łaskę, aby każdy kto wejdzie do tego kościółka Porcjunkuli w odpowiednim usposobieniu serca i szczerze się pomodli, mógł otrzymać darowanie wszystkich kar, jakie należą się człowiekowi za popełnione grzechy.”

Odpust Porcjunkuli - zatwierdzony przez Papieża, - bo taki warunek postawił Pan Jezus - można było uzyskać najpierw w małym kościółku Matki Bożej Anielskiej w Asyżu, potem został rozszerzony na wszystkie kościoły franciszkańskie na całym świecie, a Papież Paweł VI - autorytetem zastępcy Chrystusa na ziemi - zadecydował, że w każdym kościele parafialnym można zyskać ten odpust w dniu 2 sierpnia, przywracając duży stan pierwotnej świętości. W Wietrznie zewnętrzną Uroczystość tego odpustu obchodzimy zawsze w pierwszą niedzielę sierpnia.

Warunki zyskania odpustu.

1. Spowiedź sakramentalna (można odbyć ją wcześniej)
2. Komunia święta przyjęta w dniu odpustu
3. Pobożne odmówienie modlitw:

Ojcze nasz, Wierzę w Boga Ojca, modlitwy w intencji Ojca Świętego

4. Wolność od przywiązania do grzechu.

O. Arkadiusz

Głoszenie Ewangelii wszelkiemu stworzeniu

54. Uniwersalność, która nie zna granic, jest właściwym polem ewangelizacji ożywionej wewnętrznie zapalem misyjnym. Taka jest w istocie odpowiedź na wyraźny i niedwuznaczny nakaz Chrystusa: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu”

Wiara i posłannictwo ewangelizacyjne rodziny chrześcijańskiej mają również owo tchnienie misyjności katolickiej. Sakrament małżeństwa, który podejmuje na nowo i nakłada obowiązek wszczepiony na chrzcie świętym i w bierzmowaniu — obrony i szerzenia wiary, czyni małżonków i rodziców chrześcijańskich świadkami Chrystusa „aż po krańce ziemi, prawdziwymi i właściwymi „misjonarzami” miłości i życia.

Pewna forma działalności misyjnej może być rozwijana już wewnątrz rodziny. Ma to miejsce wtedy, gdy któryś z jej członków nie wierzy lub nie praktykuje konsekwentnie. W tym przypadku inni członkowie rodziny winni dać mu żywe świadectwo ich wiary, które by go pobudziło i podtrzymało na drodze ku pełnemu przyłgnięciu do Chrystusa Zbawiciela.

Ożywiony już we własnym wnętrzu duchem misyjnym, „Kościół domowy” jest powołany do tego, by był jaśniejącym znakiem obecności Chrystusa i Jego miłości także dla ludzi stojących „daleko”, znakiem dla rodzin, które jeszcze nie wierzą i dla tych rodzin chrześcijańskich, które już nie żyją konsekwentnie wedle otrzymanej wiary: jest wezwany, ażeby „przykładem i świadectwem swoim” oświecał „tych, co szukają prawdy”

Jak u zarania chrześcijaństwa Akwila i Pryscylla występowali jako para misjonarska, tak dzisiaj Kościół świadczy o swej nieprzemijającej nowości i rozkwicie poprzez obecność małżonków i rodzin chrześcijańskich, które przynajmniej na pewien czas udają się na tereny misyjne, ażeby głosić Ewangelię, służąc człowiekowi z miłością Jezusa Chrystusa.

Rodziny chrześcijańskie dają szczególny wkład w sprawę misyjną Kościoła, pielęgnując powołania misyjne wśród swoich synów i córek oraz, w ogólniejszy sposób, poprzez całe dzieło wychowania, które przysposabia „dzieci od najmłodszych lat do coraz lepszego poznawania miłości Boga ku wszystkim ludziom”.

Dziś tj. 5.08.2001 r NIE-DZIELA 18 zw. Odpust Matki Bożej Anielskiej Msze św. o 8.00 i 11.00 Suma odpustowa, a ogodz. 21.00 Apel Jasnogórski i

Różaniec o trzeźwość Narodu. □ W sierpniu codziennie Msza św. o godz. 20.30 a po niej Apel Jasnogórski i Różaniec o trzeźwość Narodu. □ Do środy jednak Msza św. o godz 20.00 z nauką o bł. Ojcu Pio □ Jutro 6.08 Święto Przemienienia Pańskiego. □ We czwartek 9.08 Święto św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein), Patronki Europy. Msza św. rano o godz. 7.30 Odwożę O. Arkadiusza. Apel bez kapłana. □ W przyszłą niedzielę składka przeznaczona jest na KUL i Semin. Duchowne, po połowie, a do skarbonki przed kościołem na pomoc powodzianom. Pójdą też członkowie Caritasu Szkolnego po domach, by mogli się włączyć w pomoc także ci, którzy nie mogą przyjść do kościoła.

charski.

.W tym tygodniu za łaskę chrztu świętego dziękują : 6.08 Anna Bogacz, Piotr Szczurek; 9.08 Klaudia Dembiczak, Grzegorz Mazur; 10.08 Wiesław Ku-

Za łaskę sakramentu małżeństwa dziękują w rocznicę jego ślubu: 6.08 Beata i Marek Uliasz; 9.08 Agnieszka i Jarosław Dembiczak.

W rocznicę śmierci polecamy miłosierdziu Bożemu zmarłych: 6.08 + Katarzyna Zborowska. 7.08 + Jan Piróg; 8.08 + Stanisław Mazur; 9.08 + Stanisław Czaja; 11.08 + Maria Artabuz, + Anna Kozubal; 12.08 + Genowefa Kusiak. *Wieczne*

odpoczywanie racz im dać Panie!

Msze św.

1. pon. 6.08+ Katarzyna i Jakub Zborowski. 2. wt. 7.08 + Weronika Czapka
3. śr 8. 08.+ Emilia i Józef Śliwiński
4. czw. 9. 08 za chorych
5. piąt. 10. 08 + Wawrzyniec Świsłak
6. sob. 11. 08 + Maria i Stanisław Artabuz . 7.n. 12.08 +Maria i Jan Piróg

W kościele sprząтали: Jadwiga Albrycht z Mateuszem, Beata Uliasz z Joanną i Pauliną i Wojciech Kolanko. Im za sprzątanie; a p. Stanisławowi Pytlakowi i p. Kazimierzowi Stawskiemu za wykoszenie trawy przy plebanii. Paniom Adolfinie Smolak i Zenobii Jaracz za pracę na plebani, wiele godzin w kuchni. *Bóg zapłać!*

Za przygotowanie ołtarza polowego i wyniesienie ławek, serdecznie w imieniu parafii dziękuję naszym kochanym ministrantom i dziewczętom, którzy przyszli i pracowali, a byli to: Dominika Bogacz, Jolanta Kucharska, Karolina Dziadowicz,, Aneta Bek, Katarzyna Szajna, Wiesław Kucharski, Adrian Bożetka, Mateusz Bek, Mateusz Szopa, Paweł Zborowski, Mirosław Mermon, Piotr Jaracz, Michał Majchrzak, Kamil Przyszast, Krystian Bożetka. **Serdecznie Wam dziękuję i życzę byście zawsze byli uczynni, bo to jest miara wartości człowieka. Gdy jakiś przedmiot jest nieużyteczny, wyrzuca się go na złom, a człowiek ???**

Dziękuję serdecznie także tym, którzy w dniu odpustu przyjdą z rana, aby dokończyć przygotowań,- jeśli będzie pogoda. Nie będę mógł wymienić ich nazwisk tu w gazecie, bo ta będzie już wydrukowana. Niech wiedzą, że zachowamy wdzięczność w naszych sercach i radość, że usłyszeli w swoim sercu pragnienie dobra i poszli za nim, by dać dowód swej miłości do Królowej Aniołów i Jej Syna Jezusa Chrystusa, Syna Ojca Przedwiecznego. Kiedyś faryzeusze mówili do Jezusa, aby zabronił dzieciom śpiewać na Jego cześć. „Jezus odrzekł: Powiadam wam: Jeśli ci umilkną, kamienie wołać będą”. Czytając te słowa, możemy napełniać się radosną ufnością, że zawsze znajdują się tacy, którym chwala Boża leży na sercu, by kamienie nie musiały robić tego za nas, albo by nie musiały stękać, że stąpają po nich ludzie nieuczynni, nieużyteczni.

Zarosło mi serce pajęczyną,
Ogłuchło i zamilkło,
Wie tylko, żeś Miłością, Celem i Przy-
czyną,
Jedynie to - i to tylko....

Choć masz, które Cię karmią i poją,
w których miłość kadzidłem się żarzy,
wiem, że czekasz także na tę moją,
zapóźnioną do ostatniej straży...

Beata Obertyńska

List apostołski
Novo Millennio Ineunte
Ojca Świętego Jana Pawła II

do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000

Do Biskupów, do Kapłanów i Diakonów, do Zakonników i Zakonnice oraz wszystkich Wiernych. c.d.

Ten krajobraz ubóstwa może poszerzać się bez końca, jeśli do starych jego form dodamy nowe, dotyczące często także środowisk i grup ludzi materialnie zasobnych, którym wszakże zagraża rozpacz płynąca z poczucia bezsensu życia, niebezpieczeństwo narkomanii, opuszczenie w starości i chorobie, degradacja lub dyskryminacja społeczna. Trzeba, aby w obliczu tej sytuacji chrześcijanin uczył się wyrażać swą wiarę w Chrystusa przez odczytywanie ukrytego wezwania, jakie On kieruje do niego ze świata ubóstwa. W ten sposób będzie można kontynuować tradycję miłosierdzia, która już w minionych dwóch tysiącleciach wyraziła się na wiele różnych sposobów, ale która obecnie wymaga może jeszcze większej inwencji twórczej. Potrzebna jest dziś nowa «wyobraźnia miłosierdzia» której przejawem będzie nie tyle i nie tylko skuteczność pomocy, ale zdolność bycia bliżnim dla cierpiącego człowieka, solidaryzowania się z nim, tak aby gest pomocy nie był odczuwany jako poniżająca jałmużna, ale jako świadectwo braterskiej wspólnoty dóbr.

Winniśmy zatem postępować w taki sposób, aby w każdej chrześcijańskiej wspólnocie ubodzy czuli się «jak u siebie w do-mu». Czyż taki styl bycia nie stałby się największą i najbardziej skuteczną formą głoszenia dobrej nowiny o Królestwie Bóżym? Bez tak rozumianej ewangelizacji, dokonującej się przez miłosierdzie i świadectwo chrześcijańskiego ubóstwa, głoszenie Ewangelii – będące przecież pierwszym nakazem miłosierdzia – może pozostać nie zrozumiane i utonąć w powodzi słów, którymi i tak jesteśmy nieustannie zalewani we współczesnym społeczeństwie przez środki przekazu. Miłosierdzie *czynów* nadaje nieodpartą moc miłosierdziu *słów*.

Współczesne wyzwania

51. A czyż moglibyśmy pozostać obojętni wobec *dewastacji środowiska naturalnego*, która sprawia, że rozległe obszary planety stają się niegościnnie i nieprzyjazne człowiekowi? Albo w obliczu *problemu pokoju*, któremu zagraża często widmo katastrofalnych wojen? Czy wreszcie wobec *deprecjacji podstawowych ludzkich praw* tak wielu osób, zwłaszcza dzieci? Bardzo wiele jest pilnych spraw, na które serce chrześcijanina nie może pozostać niewrażliwe.

Szczególną uwagę należy poświęcić pewnym radykalnym nakazom Ewangelii, które często spotykają się z niezrozumieniem – do tego stopnia, że wypowiedzi Kościoła na ich temat stają się niepopularne – ale które mimo to muszą być uwzględniane w kościelnej praktyce miłosierdzia. Mam na myśli powinność czynnej troski o *poszanowanie życia każdej ludzkiej istoty* od poczęcia aż do naturalnego kresu. Podobnie też służba człowiekowi każe nam wołać w porę i nie w porę, że kto wykorzystuje *nowe zdobycze nauki*, zwłaszcza w dziedzinie biotechnologii, nie może nigdy lekceważyć podstawowych wymogów etyki, powołując się przy tym na pewną dyskusyjną koncepcję solidarności, która prowadzi do różnego wartościowania ludzkiego życia i do podeptania godności właściwej każdej istocie ludzkiej.

W trosce o skuteczność chrześcijańskiego świadectwa, zwłaszcza w tych delikatnych i kontrowersyjnych dziedzinach, trzeba wykonać wielki wysiłek, aby należycie uzasadnić stanowisko Kościoła, podkreślając zwłaszcza, że nie próbuje on narzucić niewierzącym poglądów wynikających z wiary, ale interpretuje i chroni wartości zakorzenione w samej naturze istoty ludzkiej. W ten sposób praktyka miłosierdzia stanie się w konsekwencji także służbą kulturze, polityce, gospodarce i rodzinie, aby wszędzie były przestrzegane podstawowe zasady, od których zależy los człowieka i przyszłość cywilizacji.

52. Wszystkie te działania należy oczywiście realizować w sposób właściwy chrześcijaństwu: przede wszystkim powinni się włączyć w nie *wierni świeccy*, realizując właściwie sobie powołanie, ale nie ulegając nigdy pokusie sprowadzenia chrześcijańskiej wspólnoty wyłącznie do roli instytucji socjalnej. W szczególności relacje ze społecznością świecką winny zawsze kształtować się w sposób respektujący jej autonomię i kompetencje, zgodnie z zaleceniami nauki społecznej Kościoła. c.d.n.